Illustrissimo, Reverendissimo, ac Celsissimo Principi & Domino,

DN. ADOLPHO-FRIDERICO,

Duci Megapolitano, Principi vetustæ gentis Henetæ, Administratori Episcopatus, & Comiti Swerinensi, &c. Domino Rostochii & Stargardiæ, &c.

Domino meo Clementissimo,

Salutem & felicitatem perpetuam.

P.

THesauros qui colligunt, nervos illos rerum gerendarum, Princeps Illustrissime, Dn. Clementissime, sibi ipsi suisque, cujuscunq; etiam ordinis sint & status, si non unicè solis, præcipuè tamen & præ aliis, consultum cupiunt, prospectumque: Sed nec rarò falluntur, & quod maximè

intendunt, nec ſemper, nec ad votum, imò vel minimè omnium (ut ſunt humana) aſſequuntur. Exemplorum ſi plena fuit unquam ullis ſæculis, hoc certè noſtro pleniſſima eſt magna illa Tabula, quam in publico hoc mundi theatro publicè ſuſpendit, ſpectandamq; oculis offert Experientia. Quid enim nunc, ubi tot ab annis, tot per regna, regiones, urbes, agros, terrâ marique Mars graſſatur, fulminat, tumultuatur, quid heic crebrius, quid conſuetum magis, familiare & quotidianum illis, qui Martis illa caſtra ſequuntur, quam parta aliorum bona, opes, theſauros, gazas, aliis uſibus collectas, aliis poſſeſſoribus deſtinatas, invadere, diripere, diſtrahere, dilapidare? Ut alia taceam ſyllecta fortunarum, à Marte quidem & Martialibus intacta, ſed tamen vix ipſorum Uſui colligentium inſervientia, nedum ad hæredē tranſcendentia. Ut plurimùm enim tam hæc, quam illa modis corraduntur injuſtis, de-

detinentur iniquis, nec in usum, res, personas, loca, quo debebant & quando, erogantur. Quæ causæ etiam sunt, ut sortis arbitrio permissa modò huc modò illuc, mutatis subinde Dominis, transferantur, nomen inde jam pilæ, jam ludibriorū fortunæ à Philosophis sortita. Et tales ferè sunt, quæ sic colliguntur, possidentur, usurpantur, transferuntur opes & fortunæ, Thesaurique nomine commendantur. Meum hunc quod attinet, quem ante annos aliquot juris publici factum, nunc, ut usibus illis publicis bono sit uberiori, sub revisionis Cameram revocatum, multisq; rerum Medico-Chymicarum divitiis nobilissimis locupletarum, redire in lucem & ad usum illum communem jubeo, diversa ejus est (& si qui sunt vel erunt similes) ab aliis Thesauri nomen præferentibus, ratio. Diversa est, inquam, non tantum quoad meam tam colligentis, possidentis, utentis, quam communicantis intentionem; sed

etiam quoad ipſam ipſius Theſauri collecti, poſſesſi, in uſu poſiti, & ad uſum communicati conditionem. Quæ ſanè ratio uti certior eſt & conſtantior illâ aliorum (eſſe autem probabitur) ſic & præſtantior & nobilior. Probo. Bona fortunæ reſpiciunt tantùm ſi non omnes, plærique tamen, qui opibus intenti congerendis, cumulandis; Ego dum meis illis pharmacorum ſelectiſſimorum inventis tum formandis, tum in unum colligendis occupor, non tam fortunæ, quam corporis & Animi bona, externam videlicet & internam hominis ſanitatem conſervandam, finem habeo propoſitum. Illi ab aliis plerumq; & per alios, ſæpè etiam de alienis vel vi, vel fraude & impoſturis; à ſe verò & per ſe, deque propriis juſtè & innocenter vel nunquam, vel rariſſimè theſaurizant; Unde congeſtus illorũ auri & argenti, rerumque aliarum vel opinione pretioſarum Theſaurus (ſi cum Theologis Theologicè, imò cum iptò Theologo-

logorum ſummo Principe & Præſide, rerum quippe omnium ut pantagnoſte ſic onomathete illo infallibili Chriſto Salvatore noſtro Chriſtianè loquamur) Mammon injuſtus vel injuſtitiæ appellandus: Ego MEA tantùm hoc eſt, illa, quæ per Dei gratiam, è viſceribus naturæ intimis ingenio invenire, arte formare & diſponere, uſu deniq; & propria laborum experientiâ feliciter comprobare data, ſine ulla ullius hominis læſione, damno ac defraudatione, facio Theſaurum. Illi porrò ſibi ſuisq; ferè, rariſſimè aliis (de intentione loquor) colligunt: Ego non Mihi magis & Meis, quam aliis. Illi ſuis, quas collectas poſſident, dum uti fruique opibus volunt ipſi & quatenus, Uſum-fructum earundem aliis non deſtinant, multò minus, niſi coacti, cedunt: Ego Meis tam Uſufructu, quam poſſeſſione Meâ integris hiſce Theſauralibus, ſi quis uti volet fruique vel totis, vel ex parte nemini interdico. Illi deniq; ſi quid de congeſto

illo ſuo aliis communicant, certis illud perſonis, certum ad locum, certo etiam tempore communicatum plerumque volunt; Ego MEA hæc, dum bono conſecro communi, ſepoſito perſonarum, locorum, temporũ reſpectu, omnibus uſu eorundem fructuque indigentibus propino lubens ac communico omnia. Ut hinc ſanè liberalitatis cujusdam ſingularis vel munificentię nomen potiùs; ſi non (quod quidam putant, ob revelatam præſertim illam doſeos noſtræ rationem) nimiæ profuſionis ſeu prodigalitatis; quam invidentiæ culpam mereri videar. Quæ proinde mea theſaurizantis intentio ut longè diverſa eſt ab illa aliorum, ſic & Theſauri ipſius, quem publicum denuò nunc facio, diſpar conditio. Illi nempè aliorum Theſauri dum colliguntur, poſſidentur, ad uſum reponuntur, variæ ſubinde fortunæ, variis vicibus ſubjacent, rapinis, furibus, incendiis, tempeſtatibus, ærugini, tineis & quibus non caſibus? Quo nomine

mine curas eorum & ſolicitudines dis-
ſuadet potiùs, quam ſuadet os ſanctiſſi-
mum veritatis. Meo huic nihil eorum
vel damno eſt vel formidini ; quippe
qui non ex Fortunæ, ſed Animi bonis
mihi natus & renatus, cum Animo
exſiſtit, etiam conſiſtit & perſiſtit, nec
illos fortunæ caſus, niſi in externis ſui
involucris & tegumentis nonnun-
quam, charta ſcripturaq;, ſubit & ſub-
ire poteſt. Quid? quod illi ipſi fortunæ
caſus ſi quid hîc agunt, anſam ſubinde
& occaſionem eo ipſo præbent, non re-
videndi ſolùm, ſed & augendi denuò
ſplendidiusque producendi Theſauri.
Unde & conditio ejus altera prominet
& præeminet, illa nimirum, qua non,
ut alii iſti, ſi communes fiant, vel vi rapti
vel ſponte diſtributi, dilabuntur proti-
nus, evaneſcunt ac conſumuntur, adeò
quidē, ut pro Cræſo, qui poſſedit opu-
lentiſſimo, ſæpè Irum poſt ſe pauperri-
mum relinquant & omnium miſerri-
mum, illum præſertim, qui ſummo in
divi-

divitiis collocato bono, privatus illis, ſpem ſimul omnem & fiduciam cum ſuo illo, quo fretus unicè, Nummo. Numine amittit; Non ſic noſter ille: non; ſed ſibi conſtans ſemper, domi foriſq; integer, tam aliis, quam Mihi & Meis eſt & manet Theſaurus, & talis quidem, qui quò ſæpius emittatur in vulgus, quò plus diſtrahatur, eò magis renaſcatur mihi, creſcat & augeſcat; tantùm abeſt, ut vel minimum capiat detrimentum aliis communicatus.

Quem proinde Theſauri titulum, ut à rerum ille pretioſiſſimarum, quas continet, divitiis, ſanitati hominis conſervandæ omnium maximè conducentibus, adeoque ceteras illas, quæ à bonis fortunæ colliguntur, ea præſtantia, qua corpus animusque fortunas, exſuperantibus, digniſſimè meretur, & ſic à viribus illis confectorum exinde pharmacorum admirabilibus, morbos omninò omnes, etiam deſperatiſſimè malos, armorum inſtar validiſſimorum penetrantibus, propulſantibus, tollentibus, alterum illud, quod addidi, Armamentarii nomen, vendicare ſibi jure ac tueri poſſe videtur. Sed quid videri dico id, quod probat jampridem & aſſerit Experientia, quod præter alios in Urbibus, in Oppidis, in

Agris

Agris innumerabiles, tum è Nobilium, Baronum, Comitum numero non pauci, tum è Principum familiis etiam illi contestantur, qui à morbis infestati quidem acerrimis, contumacissimis, periculosissimis, hac tamen nostra ex Panoplia tam Phylacteriis, quam Amynteriis instructissima, communiti, Deo aspirante, vim hostis omnem fidelissimè contuderunt. Hunc igitur Thesaurum, Medico-Chymicum, primitùs sub Illustrissimorum Inferioris Saxoniæ Ducum auspiciis publicatum; Nunc verò compositionum quam plurimarum, contra morbos etiam desperatissimos, armorum instar Vulcaniorum, prævalentium, novâ Panoplia ditatum, adeoque novo etiam Armamentarii Medico-Chymici nomine in lucem denuò & merito jure prodeuntem, cum novo subjici Patrono, pro more, fas sit, eccui potiùs omnium, quàm Tuo submittam, Princeps Illustrissime, Patrocinio? Me ipsum & Meos subdidi hactenus & concredidi: Tutelam, Gratiam, Benignitatem & Munificentiam sensi ubertim & persensi, cur non & Mea hæc, quæ non cum cæteris tantùm, sed præ cæteris etiam Meis, potissimùm Mea, Tuæ committam Celsitudini? Quæ licet talia sint, ut variis illis casibus, ad instar aliorum fortunæ bonorum, non æquè sint exposita; livor tamen & dens ille Theoninus, qui nil non arrodere tentat, non hominum tantum, sed & divûm opera, ut ab ausibus istis, luxuriante temeritate & petulantiâ sibi hîc temperet, illa Tuæ Celsitudinis

dinis authoritate patrocinante, ſi non permori ſe, moveri tamen ſpero, patietur:

Accipe igitur, Princeps Celſisſime, Dn. Clementiſſime, conſecratum Numini tuo Illuſtrisſimo, Armamentarium hoc, tot jam pridem hoſtes ſanitatis ſupprimens, tot trophæis, tot triumphis nobile, ſed (quod oro ſubmiſsè) fronte accipe ſerenâ, illudque in locum, quem grati pro beneficiis animi nuncius ſolet invenire, facilis admitte.

Quod dum eâ, quâ par eſt, animi ſubmiſſione rogo, Deum inſimul omnipotentem, ut Celſitudinem Tuam unà cum Conjuge & Liberis Illuſtriſſimis, adeoque Domum Megapolitanam cum Patriâ univerſam quàm diutiſſimè ſalvam & florentem, pace tandem aurea nos reviſente, tueatur, animitùs precor! Dab. in Aula Megapolitana Swerinenſi, Kalend. Januar. Anno ſalutiferi partus 1638. cujus ingreſſum, progreſſum, egreſſum Celſit. Tuæ auſpicatiſſimum, fortunatiſſimumque animitùs voveo.

Illuſt. Celſit. T.

Devotiſſimus

HADRIANUS à MYNSICHT,
Comes Palat. Med. U. Doct. P. L. Cæſ.
Conſil. & Archiater Megapolitanus.